

L'Hereu

L' ESTUDIANT.—¡Home, senyor matalasser, tan mateix te molta mala educació per haver anat tantes vegades a l' Universitat,

A *La Veu* del dimecres llegim una nova de sensació.

Segons *La Tribuna* de Madrid, el Consell de Ministres acordà concedir les Mancomunitats per decret, qu'es publicarà tot seguit s'hajan resolt algunes consultes ja demanades.

No es verossímil creurer que un diari seriós com *La Tribuna* inventi canards en quina propagació res hi guanyaria, i per lo tant hem de donar com a cosa feta l'implantació de les Mancomunitats, que ab tanta vehemència demanan els catalans desde fá molt temps.

No dúptem pas ni gens ni mica de que un esborronament de fonda delectació conmourá tot Catalunya, i que un crit de joia resonará per tots els indrets de la nostra terra, prodigant mots d'alabansa al home al que un día aixordarem amb els xiulets mes estridents y que segurament ha volgut atreures amb el decret promés les simpaties de un poble honrat i trevallador.

Pero no per xó devem gastar el temps en festes, ni la pólvora en salves.

Hi ha molt camí a recorre encara.

Les Mancomunitats no ho son tot; son, sí, un pás de gegant en vers la obtenció de la nostra anyorada autonomia; un nús desfet dels molts que te la corda que'ns endogala; pero la corda encara hi es i cal seguir laborant porque'ls nusos vajan desfentse, si potser sense violencies, fent a poc a poc i per una pacífica actuació legal, lo que'l desitj de tots voldria veurer assolit en una hora.

— Ahont'vas tan carregat.

— Vaig a pujar en el tren de Sarriá, porque'm falta un tros d'argument d'una pel·lícula, i molt fácil que en el trajecte el trobi.

Pero la raó deu imposarse al sentimentalisme i si podem deturarnos un moment en nostra pelegrinació vers l'autonomia de Catalunya, pera honorar el día i l'hora en que vingan les Mancomunitats a satisfer una exigència del poble catalá; devem seguir després i amb més ardiment encara pera que s'apropi el día de la nostra redempció, retrotrayent a Catalunya en lo ser i estat que's trobava abans del Decret de Nova Planta, que es en difinitiva l'aspiració de la conciencia del nostre poble.

Per altre costat; les Mancomunitats i després la tasca reivindicadora a seguir, exigeix dels cataláns un'altra cosa que no está feta encara: l'unió de tots els bons fills de Catalunya, la quina vé demanant L'HEREU desde la seua primera hora.

De rés serviria tot lo demás.

N'estem tan convensuts, ho veyem tan clar, ho considerem tan necessari aquet esforç dels bons catalans, que ab tota llealtat creyem que ni la concessió de tot lo que volem portaria la salvació de Catalunya, si avans tots nosaltres no fem el sacrifici de les nostres petiteses en holocauste al afany de veurer i tenir una Catalunya rica i plena.

La personalitat dels pobles neix de la seua unitat de pensament i d'acció; sense aquet requisit no son pobles, son escamots, colles, conglomerats d'homes, pero no pobles amb dret a viure com a tals.

La concessió de les Mancomunitats deu esperonejarnos, aixó sí, a persistir en nostra lluyta en vers l'ideal; es un reactiu pels quins gasten les seues forces en la brega, es una esperança pera tots.

Celebrem, doncs, la vinguda de les Mancomunitats; endiumengemnos pera anarles a rebrer; i fem contenta a nostra Mare no amb percalines ni gallarets, ni musiques, ni focs d'artifici; sino dannos tots, els uns als altres l'abrassada germanívola de la acció comú, pera festejar lo que vé i seguir conquerint lo que encara no ha vingut, lo que segurament vindrá quan tots vulguem

que vingui, quan tots siguem bons fills abans de tot lo demás, quan Catalunya veja asseguts a la taula de sa llar a tots sos fills, després d'haver deixat a la porta tota la càrrega de ses preocupacions de escola i de ses prevencions partitistes, pera rendirli a'n ella el tribut de son amor filial.

Quan aixó tinguem; llavors ja escatirem lo que va millor pera nostra constitució interna i'l major desenrotll de la vida regional; primer... tenimla.

Lo demás es fer castells enl'aire.

O som o no som pràctics; car si no som practics, no som cataláns.

ROCH RAFEL DE PUJALT.

Visita comentada

Segons els corresponsals
deien en un telegrama,
mentres tenien consell
els ministres, en la sala
del de la Governació
en la setmana passada,
va arribar dalt del palau
fins a topar la mampara
un burgès molt rodanxó
fumant un habano amb faxa,
lluïnt brillants en els dits
i en l'agulla de corbata,
amb uns *lentes* montats d'or
devant d'uns ulls que brillaven,
i encarant-se amb el porter
li feu aquesta comanda—
—Digale usted al ministro
que el señor Lerroux le aguarda.
—Pero, si están en Consejo...
—Pues no hay Consejo que valga.
Pásele usted mi tarjeta
y que vea quien le aguarda;
que me trae un caso urgente
y he de hablarle dos palabras.
I 'l porter, vulgas que no
va haver d'entrar a la sala
i fer sortir al ministre
per parlar amb qui esperava.
Del que 'ls dos varen parlar
no 'n diu res el telegrama
pero sí que hi afegeix
que al baixar després l'escala
don Alexandre Lerroux
resplandint de goig sa cara,
amb un vol de reporters
al cap d'avall va toparse
que amb un interès molt viu
l'atuïren a paraules,
el llapiç a la ma dreta
i les quartilles en l'altre.
—Senyor Lerroux, a que ha anat
a torbar la sessió magna
dels ministres que en consell
s'han reunit esta tarda?
Alguna cosa deu ser
que ha de conmourer l'Espanya.
Diguins de la conferencia
valdament dugues paraules
que l'impaciencia es molt greu
i l'escoltem amb molta ansia.
Esperém declaracions,
digui, digui lo que passa;
que potser senyor Lerroux
ha fet ja la decantada?
El quefe dels radicals,
el qui devant de les masses
no deixa mai de parlar
plé d'orgull i d'arrogancia
va quedar mut com un pal
al devant dels tres o quatre
reporters que 'l van parar
en el replà de la escala,

—Qu'has vist el *Cu-Cu!* d'aquesta setmana.

—Sí, pero, la primera plana fá molta olor de *La Pepa*.

sens conseguir que 'ls dictés
ni solzament dugues ratlles.
I com se va escabullir
corrent de dret a càl sastre,
diu qu' un d' aquells reporters
l' encalsà prop de la entrada
i li preguntà somrient
amb una veu molt afable:
—¿Que potser, senyor Lerroux
se va a emprobar la casaca?
¿Que està en crisi aquet govern
i's prepara a jurà el càrreg?

CABALER.

El bandol del Emperador

Ja n'està cansat nostre amo, l'Emperador de tantes visites impertinentes, de tantes molesties indegudes, de tantes conferencies llunes; ell vol posarhi ordre—ara's torna home d'ordre—en tot això: sa torre semblava una casa rica en dies de caritat i ell no podia consentir-ho sense notori detriment de sa panxa qu'es primer que tot, abans que tot y sobre de tot.

Quan dormia com una marmota, quan s'atipava com un lladre, quan roncava com un gos, quan se ajassava com un porc, a tot hora trucava gent, demanava gent, lo volfan veure gent; quan no eran els del cigaló, eren les noies *rojas*, i quan no eren aquestes eran els fills de les noies i dels cigalons.

¡Acabemho!—va dir nostre amo, en Lerroux...

I ell que sí, que rumia que rumiarás i vetaquí que fá posar a la Gazeta dels Xinos i amb lletres de pam un bandol que'ls enjega a tots a fer puntes de París.

Per de prompte no'ls vol a casa, qu'el vulgui veure (beure) ha d'anar "a su despacho de la Caza del Pueblo."

I no democràticament, a cualsevol hora, al sortir del treball, al anar al cigaló; res de això; ell va a hores com els autos i cotxes de punt, S'ha tornat molt senyora la democràcia.

No s'hi pot anar sino de 11 a 1 y de 5 a 8. La jornada de 8 hores per la terregada; ell 5 horetes de no fer res i 19 per menjar i dormir; un home s'ha de conservar, si vol viure anys i ser útil al "partido."

Pero no's pensin qu'al seu despatx de 11 a 1 i de 3 a 5 estigui disposat a rebre a tothom i cridar a tot el que vulgui maparli la fesomia, dientli:

¡Ven, y ven y ven!

¡Ah, no, senyors, no!

De 11 a 1 no més hi poden anar els que ell hagi citat previament; i prou. De manera que als altres no més els hi queda la tarde.

Els que vagin a demanarli que'ls fassi burots, enterra-morts, urbanos i demás càrrecs que ell dona i nosaltres paguem, aix's com les que li demanin un altra semana gloriosa per a fer roba blanca, ciris per a Sant Ramón, aiguardent pels seus homes, etc., han d'escriure en un paperet *hont vas, que fás, com te dius i ahont estás*; i a més a més lo que vols ¡no fos cás que li anessin a demanar un duro!

¡D'aixó se'n diu sangrar-se en salut!

A la nit, no està per brocs; no vol que ningú li parli de res; *en el café vol parlar ell de lo que le dé la gana* sembla que més clar i més democràtic i més pocs-modos...

¡I que no hi fá cap embut, no!

A la nit vol fer "lo que le dé la gana".

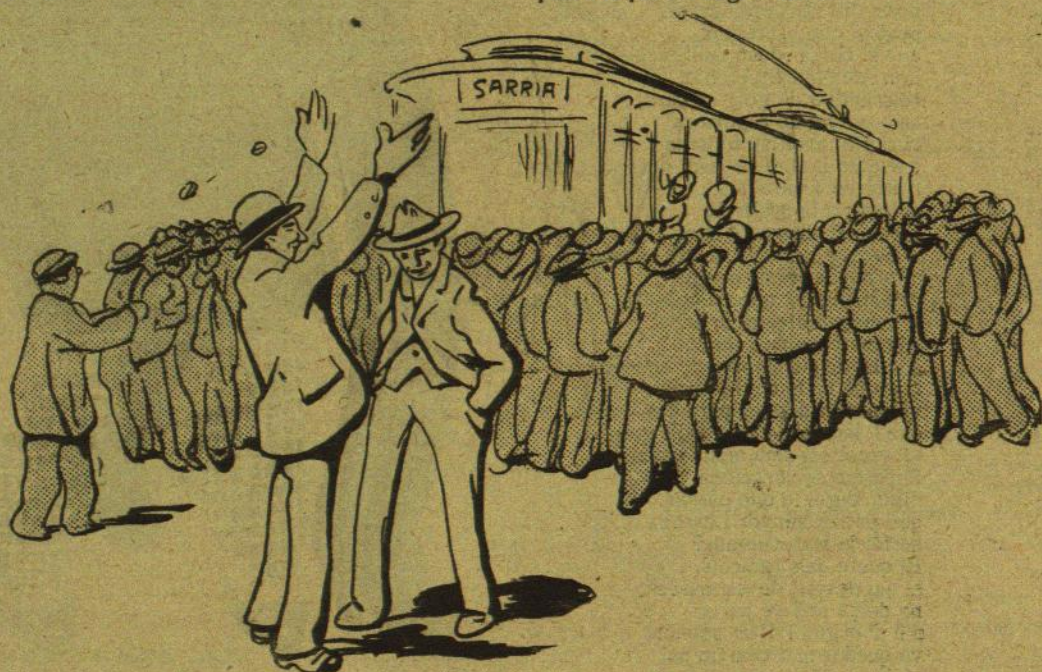
¡Com si nó ho fes sempre!

¡Aixó sí; ell es tan trevallador que no reposa ni "los domingos".

Quins dies els dedicarà als massovers, forasters de fora, i demás neules qu'es prenguin la molestia d'anar-lo a veure.

Ara no més falta que fassin pagar 10 cèntims per a entrar a veure'l.

I que l'Amiliano, vestit del que es, de pallaso, es posi a la porta i vagi cridant:

—Ja ho veus, puja en Dato i el tranvia del carrer de Balmes ja mata un noi; el dia que puji en Maura matará a mitja humanitat.

—“¡Vayan, señores, vayan'entrando; es a diez céntimos nada más: verán el hombre *dels nas-sos*; la fiera corrupta; el fenómeno más grande desde el Guinardó al Puchet; adelante, adelante; se come tres *anees* para almorzar, nunca acaba el apetito, con tantos cerdos como tiene nunca está *tip*; su vientre es como una conductora; los médicos podrán tocarlo para que vean que no hay almoadas ni colchones, ni nada más que carne, que'n comería más que el carril de Sarriá *no'n trinxaria*.

No se entretengan; aquí se hacen burots, se dan recomendaciones, se acuerdan revoluciones a plazo fijo ¡verlo para creerlo! Es el gran Emperador

“de la China-na-na,
China-na-na,
China-na-na.”

Como cantan en *El Parsifal*!

I després que'l passegin dins d'una gavia i a cada cantonada torni a fer una prédica l'Amiliano amb tot lo demás que pot dir i que jo'm callo perque tot-hom ho sab.

I quan agafi por, qu'avisin que li portaré una caldera de La Catalana del Gas...

—¡Quina llástima que en els conflictes estudiantils, per contes d'intervenir la policia, no intervinguin vostés que son urbanos!

NEL.

A cân Garlanda

El día primer del any que ve entrarán vinticin regidors nous y deixarán la *venera* altres vinticin.

A la taula municipal de Barcelona sempre son cinquante els galifardeus y poques vegades n'hi falta algún.

No ho censurém. La llei ho mana y s'ha de cumplir la llei.

Dels que surten n'hi ha molts de bons ¿qui ho dubte? Fins potser diríem que ho son tots, aixís cap de ells podria agraviarse. Sí, sí tots son bons.

Pero dels qui entrarán n'hi ha que ja maniobren, ¿veritat, señor Polo Otín?

Digué l'Emperador que al nou Ajuntament volia portarhi honres immaculades, confesant aixís que no ho eren les que anteriorment havien entrat a la casa gran.

Nosaltres no tenim interés en negar lo que en Lerroux afirmava.

Entre aquestes honres immaculades que desde el primer de janer vinent començarán a administrarnos n'hi ha una a la que no fa pas molts dies li varen agafar els dits.

Y no aixís com aixís, no; sino que intervingué un notari.

Qui podria explicar el cas, ab tota mena de detalls, es el senyor Polo Otín.

¿Veritat senyor Polo Otín?

Debien reunirse els vocals associats pera aprobar diferents concerts *metalics*, (recordis que n'hi ha de piano i d'instruments de corda; aquells a qui 'ns referim eran de metall).

Els interessats tenien por de que algún o alguns dels concerts proposats anessin al aigua i era precis rodejarlos de suro perque no s'ofeguessin.

També era precis trobar un procurador que treballés als vocals *reacios* pera ferlos desistir dels seus intents d'oposició.

La feina de convencer, fins acompanyada de *raons* sonores, es molt pesada.

Pero sempre hi ha qui desitja actuar de pare pedás. ¿Veritat, senyor Polo Otín?

—Miri, necessito per tal assumpte, trescentes mil pessetes, perque els vocals a convencer son trenta cinc, el presupost es de deu milions y jo vull cobrar-me la comissió.

—¡Home! ¿Trescentes mil?...

—Ni una menys. Además, trenta mil per l'altre assumpte. ¿No diuen que molts regidors ne tocarán consecuencias? Doncs jo, en nom dels meus representats, no vull esser menys que 'ls regidors. Si no venen les trenta mil del ala no hi ha concert. Y ja saben lo trista que es una vetllada sense concert.

¿Veritat senyor Polo Otín?

Pero el procurador no se n'havia adonat de que en aquest mon si n'hi ha que 's llevant dematí, ni hi ha d'altres que no van a dormir.

Per aixó un cop hagué expressat les quantitats que volia cobrar pels altres, un notari li digué i digué als altres gitanos:

—Firmin aquí. No, vosté aquí, vosté aquí i vosté mes avall.

Y... una acta notarial convenientment protocolada confondrà, quan convingui, a les honres immaculades que desde primer de janer comensarán a administrarnos.

¿Veritat senyor Polo Otín?

MENUT.

D. Joaquim Sostres Rey

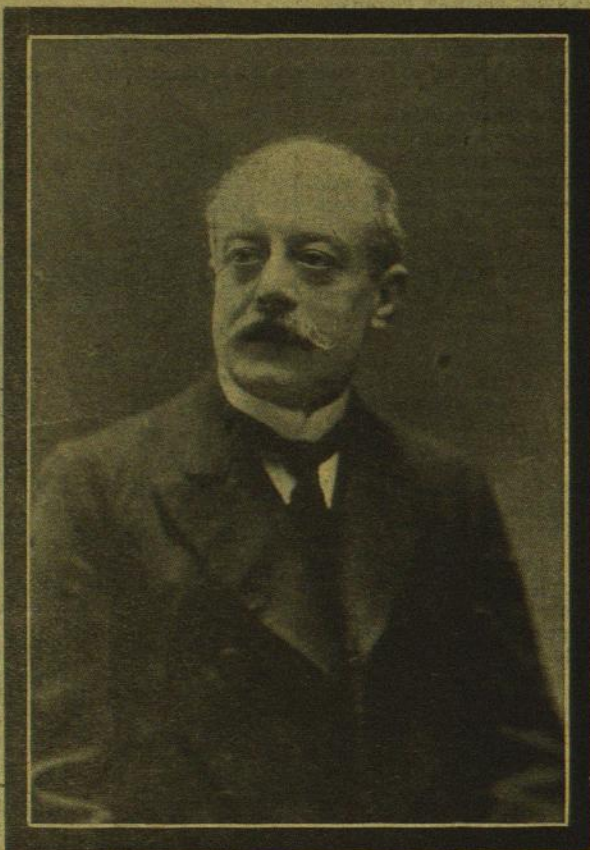
Es aquest un any malèstruc per Catalunya. En poc temps han desaparegut tres figures de gran relleu, de la política catalana.

No estém afiliats a cap partit polític i, sols lluitem i lluitarem sempre en defensa de les reivindicacions de Catalunya, pero el nostre HEREU sab inclinar el cos respetuosament, amb la testa descoberta, davant dels catalans ilustres que deixen al morir una estela lluminosa, i han treballat per l'enaltiment i dignificació de la Rassa.

En Sostres sarigué amb son talent i amb son patriotisme, ferse acreedor a l'admiració i a respecte dels seus conciutadans; per aixó avui honrém les pàgines del nostre periòdic amb son retrat, bandejant els seus ideals polítics i honrant-lo solsament com a calala il·lustre.

El senyor Sostres estava afiliat desde molt jove al partit liberal dinàstic, del que no se n'ha separat mai. Comensá essent elegit diputat provincial pel districte Vilanova-Sant Feliu, desempenyant aquet càrrec durant més de trenta anys. Li fou concedida la presidència de la Diputació provincial de Barcelona, essent l'iniciador de la assemblea de Diputacions espanyoles, havent tingut l'honor de presidir la que tingué lloc a Sevilla, en quina assemblea comensá a parlar-se de les Mancomunitats.

Recentment ha desempenyat l'alcaldia de Barcelona en circumstancies molt difícils, i actualment exer-

cía els carrecs de senador per la província de Lleida i vicepresident de la Diputació de Barcelona, posseint la gran Creu de Isabel la Catòlica.

Descansi en pau l'il·lustre finat.

INTERVIEWS

Amb un estudiant

- L'has feta molt grossa, nano?
- Ni grossa ni xica, HEREU.
- I doncs, perquè'ts a la gavia.
- I vos ¿que potsé ho sabéu?
- ¡Oh, noy! que jo no m'hi trovo com tu't ves engarjolat.
- tancat dins d'aquesta celda
- i de peus i mans, lligat.
- Si hi estés ¡prou que ho sabria!
- jo no badaria tant.
- No'm vingüeu a dar més penes
- o tot se'n vá al botavant.
- L'altre dia anava a classe
- cap a la Universitat,

puig encare que no ho sembli,
jo ja curso facultat.
Ja vaig veure per la plassa
unes cares de tres-deus
que als meus compauys saludavan
a cops, puntades de peus.
i paraules no gens fines,
i mots d'alló més groiuxuts,
i arremangets fins al colso
els braços sechs i peluts.
«Jo inocente en paz seguía»
ben tranquila la consciencia
cap a l'aula hont anava
a busca'l pá de la ciencia;
quan un parent de'en Tressols
m'agafa, m'estira; m'pega
i'm diu: «Pollo, venga ustet
cap a casa la Delega».

—Més tú...

—Jo no vaig dir ré
com que'm vaig trovar soptat,

i ademés esfarait...
 —I ademés espalliat...
 —Vaig seguir al policia
 cap a la Delegació,
 m'obriren aquesta porta...
 ¡la porta de la presó!
 M'entraren un cantí d'aigua,
 sens aigua ¡molt natural!
 me lligaren la... espardenya
 —¡I tu com un animal!...
 —Si, senyor, que vaig ser bleda,
 si, senyor, que vaig faltar
 de no enlairar la protesta...
 ¡Jo debia protestar!
 Confesso que vaig se un neula,
 pero'm vaig veure perdut.
 —La protesta es ximpleria:
 ¡qui protesta ja ha perdut!
 Tu te'n anavas a l'aula,
 si per cas vas protestá
 dels carnicers que fan corre
 el tranvia de Sarriá;
 era un acte humanitari,
 fins si tu vols meritori,
 que ningú riu quan se topa
 amb un símbol mortuori...
 —Ben net que vaig protestar
 de la mort del día avans,
 jo crech que tots hem de ferho,
 porque crech a tots germáns.
 Jo si que vaig exposar-la
 la molt fonda indignació
 que sentia quan vaig veure
 trossejat a l'infató.
 —Donchs, per aixó van agafarte
 per dir lo que tens al pap,
 ja veus tu com t'has de veure
 per motiu del teu mal cap.
 —Matar gent no está ben fet,
 —¡No que no ho está, punyals!
 ¿més no sabs que mister Pirson
 es un home de molts rals?
 —Que li diré; si te més,
 doncs, que sopi dos vegades;
 jo no les puc aprovar
 aquestes barrabassades.
 —Pero tu ets a la garjola
 qui jemega ja ha rebut,
 creume, no siguis pastera,
 creume no siguis tossut.
 —¡Si'l Rector no vá fer rés!...
 —¡Que Rector ni majordona!
 —Doncs digui que no's pot viure,
 —Lo qu'es aquí a Barcelona
 has de fe'l que jo't diré,
 o tindrás mal resultat;
 si vols protestar, protesta...
 més protesta d'amagat.
 —D'amagat no ho faré mai;
 de ferho, a la llum del día.

—També tastes suc de freixa
 dels garrots de policia.

—¿Ja has aneu?

—Ja me'n vaig

—A casa no'n digueu rés

—Vols dir?

—No fem més bunyols

—Noi, m'escapo; sento... *passos*

—De monjetes?

—De'n Tressols!

PEPET.

En Lerroix está empenyat en fer el partit republicà únic.

Lo mes fácil es que en lloc de fer aixó, fassi un paper ridícol.

En quina manufactura no'l guanya cap fábrika de Capellades.

Els republicans ja'l han filat a'n en Lerroix.

I li han prés *el número*.

I fins el pel.

I's fian d'ell com la meua raspa del gat de casa.

Que cada día li afana una cosa o altra.

El temps del Lerroix ja ha passat, ara es inactual.

Ni'n Romanones lo voldria.

¡I aixó que s'assemblan molt!

No sabs quin es mes *tunarra* dels dos.

¡Ara si que hi som, Maria Antonia!
La colla de matalassers que aquets
días han refet les costelles de «varios y
determinados ciudadanos» sobre les qui-
nes han caigut tots els pinyols de les
olivetes sevillanes (¡olé!) amb que aquell
moncheta de Tresols amenisa 'ls ver-
mouths.

Fins a un pobre i simpàtic *extranger*
molt conegut i apreciat pels *sportmen* li
varen pendre mida de un *sobretudo* amb
una mitja-cana de freixa d'aquelles qu'
usan en els dias de solemnitat.

¡Es clar; com l'*extranger* es queixa-
va en... *extranger*, no l'entenian!

I l'apallissat *extranger*, com que li
pegaven en espanyol, tampoc els ente-
nia a 'n ells.

I per no entendres l'un revia i 'ls al-
tres l'ataconavan.

Quan arribi a la frontera ¡prou feines
que 'l fassin tornar més!

¡Cualsevol s'hi enreda ab aquesta gen-
teta!

Tenen unes mans, que semblan peus.
De taula de billar.

—«Ma quin' altre ten conte»—que
deia el *sinjó Chosepeth*.

Durant les maniobres dels boy-scouts
de'n Millán Astray, ells que topan amb
un company que també jugaba a la morra
amb els... brassos de devant, i no se si
parlava com la Chelito (qu' es de Bala-
guer) o coin la Pepita Sevilla (qu' es d'
Aiguafreda), lo *certus* es que o no 'l va-
ren entendre, o 's varen pensar qu' era
dels xiuladors del carril, i ¡fills meus! l'
agafan, el portan al cau, i ¡catacríc, ca-
tacroc, catacruc! n'hi feren unes fre-
gues, i «digodim, digodam, de les penes
de l'aram, cistera, ballestera,...» li dei-
xaren una esquena igual que la grava
del Passeig de Gracia després de pas-
sarhi la màquina «apisanadora».

Ell prou s' exclamava pero els altres,
tampoc, tampoc n'hi feian cas.

Si ells ab ells no 's coneixen com redi-
moni coneixerán als lladregots, quinze-
naris, radicals i demés gent perduda.

Un de la poli, durant l'empaïtamen d'
estudiants va topar amb un nano que venia L' HE-
REU en la Plassa de l' Universitat i li va armar un
escàndol en castellá que semblava un gat xafantli la
cua.

Fins el va enjegar a la m....

EL CURRIDU MIR I MIRÓ

—Francament, trovo que amb 25,000 pessetes per a obsequiar a la Ma-
ja gasto el doble!

I 'l nostre nano li digué:

—Parli millor si es servit.

—¿Hablo como Dato, i aun hablo mal? ¡O te vas o
te reviento!

¡Ves qu' havia de fer la criatura!...

la Marina anglesa, no n'hi ha prou. ¡Si jo per a obsequiar a la meva Marina

Pero ja li hem pres el número, i 'l dia que sapiguem com se diu, el retratarem i li publicarem la fototipia.

¡Hi haurà cops de puny entre les criades del barri pera comprar L' HEREU, aquell dia!

Es un que 'l casco li ve gran i 'l porta plé de se-

rraduras. S'ha de procurar que no's mullin.

¡Ja hi ha temps pera pegar!

L'Ajuntament com qu' es amic del *proletariado* ha allargat el plaç pera pendre las cédules.

La qüestió que vajin escupint, que de mica en mica s' omple la pica i la gana també pica.

En Matons aquest any també ha demanat que les portin a domicili.

¡Ay, Matons; mireu qu' es gran Barcelona!

A casa no ca 'l que la fassi portar que no hi soc mai.

quan hi soc, dormo; i el metje te manat que no 'm trenquin el son.

No juguem, no; que 'm podria ser molt mal.

Tot lo mes que pot ser que s' armi una lluita ferotje en l' Ajuntament empenyat en cobrar, i la gent empenyada en no pagar.

¡No se sab...!

Ara farán una carretera pera anar a una Escola de conills que posa l' Ajuntament.

Vaja, escola de conills, escola de bosc.

I sent de bosc, será de conills, llebres i altres animals selvatjes.

Es la gran manera de ferlo venir; ell pera una llebrota es capas de tot.

¡Quines pensades te 'n Mir y Miró!

Avuy sortirà un altre setmanari radical titolat *Los Miserables*, que seguirá las petjades de *Los Descamisados*, *Los Desgraciados* y *Los Pelados*.

Vetaquí perque hi ha tanta Guardia civil pels carrers.

Com que sino fora qüestió de cordar-se l'ermilla.

I aixís i tot, els aconsello qu' es deixin el rellotje a casa.

Liavors de la setmana gloriosa me'n varen afanar un, mentres mirava com afanaven el de un policia de caballeria de cavall.

De cavall estant, vull dir.

Diuen qu'estém en crisis. Sent a Espanya, no'ns estranya gens ni mica.

Tots els espanyols hi estém prou en crisis.

A Espanya les crisis son com les butifarres a ca' cansalader. No s'acaben mai.

Pàgines viscudes

FRAGMENTS D'UNA NOVELA INÈDITA

(Acabament)

L... hi era la meua misteriosa amiga, la viuda tempadora d'ulls negres i bellugadissos, la dona de les turgències rosades i tebies; hi era entre aquell aplec de bel·leses mai somniades. Però hi era lluint més que les altres bel·leses, com el sol llú més que 'ls altres mons siderals que sobre nostres caps rodolan. Hi era gallardament esplèndida com fada entre boscos de roses i gessamins; esplèndidament gallarda com regina qui brilla amb palaus il·luminats amb resplandors d'il·lucions, encantats amb l'harmonia de les besades amoroses, i orellats pel perfumat alé de l'esperança i la prometença embogidores.

Fent-li de marc el vellut carmesí del palco gairabé solitari, destacanshi com englantina sobre cap de ruelles, estava la Gloria radiant d'armadura, amb lo sonrí amorosit i fresquivol en aquells llavis delitosos, amb l'anhel als ulls, amb l'ànima vibrant en son pit satinat, plé, botegador, que'l collar de brillants amb les arestes de ses facetes il·luminaven amb clarors d'arc de cel descomponent les irradiacions de la llum amb cascades de vibracions daurades que perlejaven sobre sa nítida garganta com gota de rosada demunt lo calzer d'un lliuri d'aigua.

L'orquestra preludià les primeres notes, i jo retorní cap el vestibol pera entrar un cop començat l'espectacle amb la pietosa intenció de que «ella» s'adonés de mi amb menos esforços. I vaig lograr-ho.

Baixaba pel passadís central vers ma butaca, quan fitant els ulls enlaire, i dirigint-los al seu palco, faig notar que la Gloria—que mirava a la platea—feia una cerimoniosa inclinació de cap. Jo vaig correspondre

saludant sonrient, i posant en una salutació tota la fonda complascència que per dins sentia.

I fins per fora; perquè també m'enargullia lo qu'els altres vegessin la deferència carinyosa amb que aquella dona divinal em distingia.

Al acabar l'acte vaig pujar al palco de Gloria, i vaig saludar-la oprimint suaument aquella mà que escampà per mon ser una corrent d'emoció que vaig lograr contenir dins dels justos límits de la mes fina cortesia.

—¡Ai, ai!—feu ella extrenyada—¿perquè n'ha prés de butaca? Que no sab que allà aont soc jo, al meu costat sempre hi ha lloc per vosté, encare que sigui petit aixís?—afegí senyalant amb els dos dits índex un espai de mitg pam.

—Mercés; pero cap dret hi tinc.

—Digui que ha vosté li plau l'estar lluny de mi...

—Vosté mateixa coneix que l'apreciació es injusta... i ademés ja sab lo que diu la dita: «lluny dels ulls aprop del cor»...

—¿De veras?

—¡De cert!

—Mai tant!...

—¡I sempre més!

Callarem els dos; potser l'un i l'altre havíem anat massa lluny, pero ¡qué hi feia si els dos ens donave plaer el correr!

—Ja sembla que tornem a ser el tren—feu ella reprenent la conversa.

—Sí; pero sense aquell ricatxo maliciós.

—¡Més amples!

—I millor; al menos per mi. Perque quan estic amb un ser que'm omple el cor i pensa, me sobra tot lo demés.

—Encare m'ho farà creure...

—¡Neguit tinc d'ensà que m'ho crec jo!

—Molt li pasa...

—O molt me plau...

—Si li done neguit...

—La certesa d'un voler, quant no's te la fermansa de l'altre neguiteja amb passigolleig d'esperó que toca la pell i rodola cap dintre.

—Oh! aixó...—digué ella abaixant els ulls i trencant lleuament el color.

—¡Aixó! ¿Qué?

—L'home de mon deu endevinar-ho...

—Perque a la dona no li está be de dir-ho çoi, que sí?

I com qu'ella, seguint amb els ulls baixos, se mossegá níviosament el llavi inferior, vaig afegir:

—Ara, per dintre, vosté m'ha dit *lladre* ¿ho endevino?

I a mitxa veu digué:

Si la furia no detures
Aviat tindrém que cridà:
—¡Aparteu les criatures,
que ve el tren de Sarriá!

—¡Massa!

Soná la campaneta, i jo vaig alsarme
allargant la mà en demanda de la d'ella, i
diguí melosa, pero no fingiment:

—A reveure, Gloria.

—Quin interès te amb anarsen.

—Si m'ho torna a dir no'm moc.

—Diguí-ho per reproduït.

—Doncs, me quedo. Fassis, senyora, la
vostra voluntat.

—Si es la que li plau.

—No tinc altre voluntat que la seua, ni
res me plau tant com lo servir-la; soc son
servent rendit.

—¡Ah!—feu ella. El collar de brillants li
havia caigut.

Vaig recollir-lo; ella's girá d'esquena com
pera que jo li botones, i girant aquell capa-
rró d'angel, aixecant els ulls brilladors fins
als meus plens de foc, i trencant una mitja-
rialla que trontollá'l meu sí, digué:

—¿Servent; li plau brotxarme'l collar?...

I una riatlla tendrívola y reveladora
d'un mont de embogidores prometeses
sagellá un jurament etern fet amb els ulls
en l'altar del cor...

UN ESTORNELL DE SECÁ.

Mal camí

L'orgue del Comité de Defensa Social
mostra clarament l'intenció de anorrear la
actuació de la Lliga.

No creiem amb prou forces al Comité
pera lograrho; per aquesta banda no hi ha
cap por.

Pero valia la pena que s'ho hagués callat;
l'efecte que ha produït son nombre del 12
del corrent ha sigut desastrós.

No es aquet el camí que convé seguir
pera'l bé de Catalunya, suprem ideal dels
cataláns.

Ben diferenta es la tasca a fer i no creiam
que'ls senyors del Comitè volguessin ser
un destorb pera son desenrotlló.

Nosaltres que venim predican per l'unió
de tots els elements que simpatizan amb la
llibertat de la nostra terra, no podiem pensar que
les forces d'aquella entitat es decantessin contra
la Lliga; no per lo que la Lliga i sos homes pugu-
en ser o significar, sino perque hem de reprovar tot mo-
viment que tendesca a disgregar o separar els partits,
que opinem, poden i deuen trevallar per l'ideal auto-
nomista.

Una sola deserció, es un perill.

El Comité obra lleugerament al declarar-se enemic

LA CANÇÓ QUE HAURÀ DE SABER EL BON POLICIA
¡Caragol treu banya...

de una forsa catalana en aquets moments en que Ca-
talunya necessita del esforç de tots.

Tenim la esperança de que *Gaceta de Cataluña* rec-
tificarà son procedir per amor a la nostra terra; i per-
que tenim aquesta esperança, res més diem per avuy.

Si no s'esmena rompem les hostilitats en contra
d'ella, encara que sentint l'haver de combatre a una
publicació que voldriam veure al nostre costat.

Es dir; al costat de Catalunya.

DESPORTS

Foot-Ball

Campionats de la F. C. C. F.

Camp d'Espanyol; Espanya 1 goal, Barcelona 0 goals.

El Barcelona ha tornat ha perdre i no sols ha perdut el partit, sinó que també, l'esser campió de Catalunya i per el mateix motiu el campionat nacional, o sigui d'Espanya. Els seus no saben com ha sigut, encare baden. No sempre s'ha de guanyar.

A que va que no endevineu, qui va fer de *referee*? Penseu i rumieu, que hi ha a guanyar un peix?..

Doncs en Joseph M. Sagnier, el fill del nostre Batlle, i com es de creure tots els jugadors el varen respectar mes venint a representar dos classes d'autoritat, jutge de camp i fill d'una primera personalitat de nostre ciutat. Ho va fer-ho molt bé, aixis ho fes son pare a la casa gran.

Senae esser un gran *match* sigué un partit boniquet veient-se moments magnífics, encare que esperavem quelcom mes dels bons equips. L'èxit despertat per a veure aquesta lluita era grandiosa, demostrant-ho aixis el camp de joc que's veié plé de bot en bot, oferint un esplèndit *golpe de vista* (cuidado en ferse mal).

Als pocs moments d'haver començat, els del darrera'l Clínic, varen demostrar que valien mes, que sabien lo que's feien, anant disposat a guanyar al *invencible*, segons obcecats ridícols. I consti que sento una forta simpatia pel Barcelona, pero no'm domina 'l fanatisme.

La raó per a qui la tingui.

Els espanyistes durant la primera part tenien acorralats als contraris, conseguint, en mitg d'una *me-lée* que la pilota fos treta de dins el goal i s'apunten un tanto, goal. En Perci Wallace, s'encarregà de tirar un penalty contra l'Espanya fent-ho tant bé que per un poc atrevesa'l porter; el remata i torna a rebote a l'estómac d'en Salvo, que després se recargolaba per terra. Sort que no havia dinat.

Dins el segon temps no's va fer res més, lluiten les forces un xic mes iguals; acabant perdent els barcelonins; partit, campionats i *casquetes de campeón*.

La vritat; sigué un partit on si aprenia de fer uns *hauts i gems*. Ni va haver pel pare i per la mare i encare en varen sobrar.

En Morales (R) es l'únic que val la pena d'anomenar puig trevallà moltíssim i bé. De l'equip guanyador tots jugaren com saben fer-ho. A les vuit de la vetlla ho refrescaven quelques socis en pastes de 10 a Canaletes.

—Camp de l'Espanya; University-Internacional, empatats.

Va fer de jutge'n Grenwell i ho va jutjar amb els peus.

L'University jugà amb molt mala sombra. Vinga a tirar *schoots* com aquell que ho feien tot apedragant als de la *muerte*, pero ca barret, totes anaven a fora. En cambi els de l'Inter, feien unes arrancades que dexaven negra an en Cuerbo i blanc a ne'n Varela. El yanki, estava fet un lleó i va fer la primera *lleonada* als galenos, d'un magnífic *schoot*. Després els estudiants ne feren tres i els altres dos més. Total 3 per 3.

El comble de L'Uni es perdre portant l'A-poli de devanter centre. Un bon home al sortir vaig sentir que deia—be, pero era un equip internacional—de nom només.

—Camp del Polo; Espanyol 5 goals Catalá 0 goals.

No sempre ha de guanyarse com coses caigudes del cel. Aquet cop el decà li ha tocat el perdre, pero de cinc, a les moltes i moltes pallices que ha rebut de deu i dotze goals, després de tot resulta que si are perden per menys, es que indubtablement el club prospera.

—Camp de l'Universitari; Badalona 4 goals Avenç 1 goal.

També sigué aquest un partit bonic de debó, tots van treballar amb entusiasme, conseguint que'l *mateix* se fes interessant. Es veu que'n la cuestió de fabricar goals Badalona ne sab mes qu'ls andreuncs.

Hípica

El Reial Polo va fer el diumenge el primer Rally-paper de la temporada, pranent-hi part tot lo bo i millor de nostre societat. Allí hi havia una hermosura de noies que daba goig veureles. En els homes no hi mancava pas lo mes elegant dels nostres *jinetes*; allí hi havia del home mes aixirit, elegant i guapo, al home menys aixirit, elegant i guapo.

En fi que hi havia per tots els gustos i disgustos. Varen recorre diferentes pistes pels vols de la finca la Ricarda, situada al Prat, guanyant la parella composta de la senyoreta Teresa Amat i don Anton Cañero.

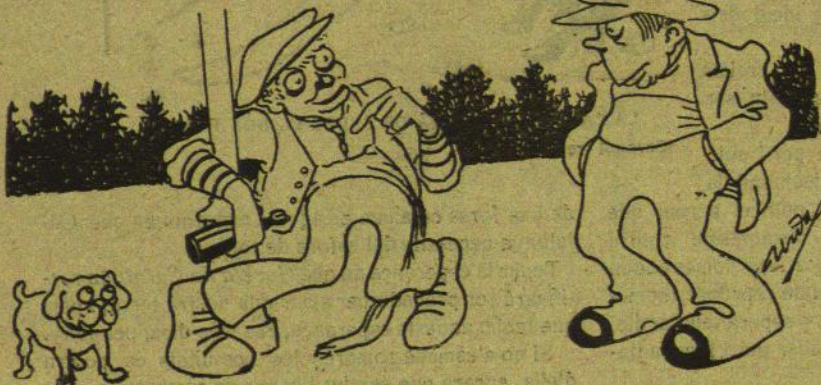
Després hi haguè banquet.

Tennis

El diumenge van jugar-se els tres partits per la clasificació de les millors raquetes del Reial Barcelona Lawn-Tennis Club, logrant-se els resultats que següen:

B. Dotti, elimina a ne'n L. Batlle; J. Moliner guanya a ne'n J. Comamala; J. Quirante se desfà de'n J. Millet.

El partit entre en Claudi Aranó i J. Noble, va esser discutit de debó, fent una lluita hermosa e interesant,

—Me sembla que'm dec haber empassat un ascensor.
—En que't fixes?
—En la facilitat amb que'l vi se'm puja al cap.

com aquell que's diguessim—que l'Araño—A Noble no—i aixís ho anaren fent fins que'l cel va apagar les llums del dia.
Se continuarà.

Nautica

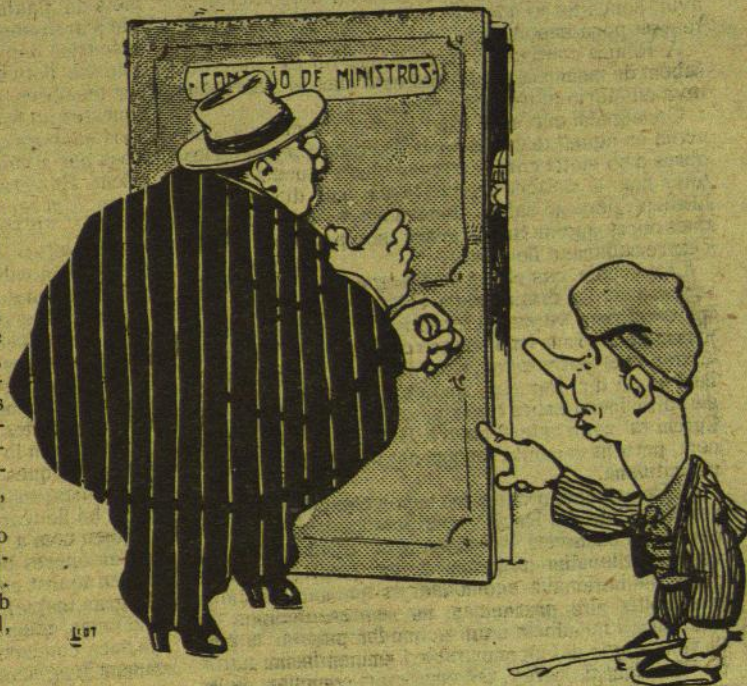
Devant el nou edifici del Reial Club Marítim Barcelona, tingué lloc unes regates, organitzades pel mateix, dedicada solament pels debutants, digem-ne novicis.

A les 12 en punt va darse la sortida a tres embarcacions, que tenien que recorre 2.000 metres, en tres viratjes. I es clar la superioritat del equip Alfàr, en tants viratjes, ben aviat queda revelada com a guanyadora de la prova, quina tripulació era: Cuadrada (L.), Moral, Jovis, Masjuan, timoner Alfa yola Barcino II.

En segon lloc arribà la Barcino I amb en Bea, Pantaleoni, Armanagué, Aznar, timoner Guardiola.

Tercers: la Alfonso XIII amb en Sendra, Lera Mateos, Vidal, timoner Bonet (C.)

Molt bé pels novicis.

Altres noves

HEREU.—¿Que ja hi vas ha pendre-hi possessió?

LERROUX.—No; per ara no més hi vaig ha pendre-hi xocolata.

La secció pedestre de la Casa de Família, ha anunciat ja la carrera que tenia projectada pel mes de desembre, essent la mateixa Campionat de fondo, volta a Barcelona. Se donarán premis a tots els que acabin la cursa dins el temps senyalat pels reglaments.

Per donar més caràcter a la cursa se ha demanat la cooperació del Sindicat de Periodistes, a fi i afecte de que revestexi l'importància que's mereix i quedí record d'aquesta manifestació del pedestrisme.

El recorregut serà pel Passeig de Sant Joan, Diagonal, Carretera de Sarrià, Carretera de les Corts fins a la plaça de l'Església, carrer de Vallespir, sortint cap a la Carretera de Sans, Marqués del Duero, Passeig de Colón, Aduana, Parc i Saló de Sant Joan, aont segurament se posarà l'arribada.

—Els plumíferos deportius son una mena de dimonis petits. Están engrescats per a fer un concurs de pilota a pala. Ja s'ha posat a ploure.

La cosa es mes seria de lo que ningú pot creures. Fa uns dies van dir podrien fer-ho, i tal dit tal fet, ja está tot enrenou, disposats a repartir cops de pala i no tocà pilota.

Hi han quatre parelles que tenen que jugar, o sigui vuit xicots que volen jugar. En Blasco, d'El Liberal; Elías, de La Veu; Gibert, del Diari de Barcelona; Astell, del Diari del Comerç; Cañellas, d'El Correu Catalá; Arnal, d'El Mundo Deportivo; Velasco, del Eco de Sports; Permanyer, de Las Noticias.

Demà jugan en Gibert-Blasco, contra Astell-Cañellas.

—Aont ho feu?

—Al Beti-jai, a les vuit del mati.

—Ja, jai, que esteu de broma.

Hi han medalles a guanyar. Ja diré quelcom de lo que pasi.

—El F. C. Barcelona ens ha donat a coneixer el calendari deportiu que t'e projectat per la present temporada, quin es digne de tota lloansa.

El dia 7 i 8 jugará contra el Deportiú de Bilbao; 20 i 21, contre el Magyar de Budapest, campió d'Hungria; 25 i 26, contre Young's Boys de Berna, campió de Suíça; 31 desembre i 1 janer, contre el Cercle Atléctic de París campió de totes les lligues de França; 25 febrer, contre l'Stade Toulousain; 12, 13, 16 i 19 vindrá a Barcelona el Middlesen Wenderers, compost d'una coalició de jugadors anglesos, tots ells reconeguts com a grans jugadors. Pel maig vindrán altres equips anglesos, venint també el famós Daring de Bruseles; pel juny se farà l'últim partit jugan contra un club de Leipzig, campió d'Alemania 1913.

—Fins a la próxima companys, Salut i diners per a conservar-la.

CARLITUS.

DE LA BUTACA ESTANT

Aquesta setmana no s'ha estrenat res digne de esment. Els que tenim la obligació de anar a tafanejar de teatre en teatre, hauríem de imitar quan ens trovém en semblant cas, a n'aquets pobres policies que, després de haver passat hores i hores vigilant (aixó es un dir) quan els seus superiors els hi pregunten lo qu'ha passat, responen aixecant rigidament la ma destra com un autómata i sense més explicacions: "Sin novedad".

Aquestes son les paraules que hauria de escriure avui, doncs tot lo que s'ha estrenat aquesta setmana te molt poca importància.

A Romea continuen representant obres que tots sabem de memòria, i que moltes d'elles ja representava en Mario al teatre Liric.

Consignem amb molt gust que la companyia que actua en aquell teatre es molt discreta, i presenta les obres amb molta cura, i compta amb elements importants com la notable actriu Catalá, que diu admirablement, però no saben donarnos res nou. Les poques obres que'ns fan conèixer son poc consistents i extremadament lleugeres.

La comedia castellana ja al segle XVII pecava de superficial. La dramaturgia castellana no ha tingut mai escriptors verament humans. Tots se preocupen massa de la forma i menyspreen el fon so sien les idees. Així com el teatre catalá s'ha de fer, el teatre castellá s'ha de dir. Per aixó un actor catalá per bo que sia, difícilment sabrà triomfar en la escena castellana. Dirém tal volta que el nostre Borrás ha triomfat; és cert, però ha triomfat encarnant personatges d'ànima catalana.

Al Principal continuen les representacions del van-derville "Café del Recó", continuant aquelles senyores de qui parlàvem l'altra setmana, exhibint les seves enmatlleuades «toilettes» a les pacífiques butaques i als inofensius acomodadors que son els únics que moltes nits presencien les representacions de dita obra, i no sabent a qui acomodar passen la vetlla fent elogis del incomparable i eminentíssim autor de "La Taca de café", del empresari exemplar, de la mentalitat més forta i robusta de Catalunya, que ha sapigut captar-se les simpaties de tot un poble.

A Novetats en Tallaví ens ha fet conèixer un melodrama policíac batejat amb el nom suggestiu de "La muñeca trágica", que no ha agradat. Aquesta mena de obres sino logren mantenir l'interés del públic, i no se saben rodejar les escenes de un cert misteri, se fan insuportables.

"La muñeca trágica" es poc interessant i desenvolupada amb poca trassa, endevinant-se a les poques escenes el desentrellat de l'obra.

En el mateix teatre s'ha estrenat una obra titulada "Satanás" (Ave Maria puríssima, quin títol més espaventable) i tota ella es plena de inèxperiències i inversemblances. És una obra de aquelles que abans se'n deien obres de "tesis", i avui'm diem obres cursis.

CANTACLAR.

LICEU

Jo a casa, per si no ho saben, crío rossinyol. El ting, com es natural, engaviat i, acostumo a posar-lo a la finestra entre mig de plantes oloroses. I bon punt s'espargella el dia, vinguen reflets i dolces passades. Però d'ençà que he sentit cantar a l'eminent cantatriu María Barrientos, l'he avorrit i no'l deixo cantar entre mig de les plantes que embelleixen la meua finestra. Jo que'm creia que ell era inimitable i, que no existia ni cant de aucell ni veu humana que pogués comparars-hi!... I ara l'eminent cantatriu li està fent la competència!... No val pas la pena que, cada dia li espolsi les canyetes i li dongui de quant en quant blancs pinyonets...

He obert la porta de la gabià i li he dit: vola petit, extén les ales sota el cel blau i fuig ben lluny que no vui veure't ni sentirte.

I el pobre rossinyol tot arraulit i tremolós, s'ha acostat a la porta, ha aixecat el seu capet al cel i al veure tan blau i tan ample s'hi ha llençat furiosament com una sageta. I lo mateix aconsello que fassin tots els que criïn rossinyols, i que vagin a sentir la Barrientos, que canta dolçament com els àngels de la glòria. I quina veu té!... A voltes us semblarà re-

filets de flauta idíl·lica; remoreig d'aigua crestellina que s'arrossega sobre llisquivola molça i remor de boscuries llunyanes... Llástima que canti música tan dolenta. Tots els grans artistes, mostren predilecció per les obres més insulses i xavacanes. I es que aquestes no foren escrites per músics, sino per uns bons senyors que compraven música trivial i artíficia per a lluitament dels que posseïen una veu excelent. És verament ridícol que encara en el nostre Liceu, s'hi representin obres tan pobres com "Il Trovatore", "Il Profeta", "Norma", "La Sonámbul", "Il Rigoletto", i tantes altres que no esmentem daer que son innombrables. ¿Quán farém foc nou? ¿Quan arreuconarem definitivament tot el repertori carrincló que tenen les grans cantatrius? Nosaltres preferim artistes —homes que cantin discretament bona música, que artistes —aucells que cantin meravellosament òperes dolentes.

Som els primers en admirar l'escola de cant italiana, i els artistes lírics i dramàtics italians, però detestem i avorrim lo que s'entén per música italiana. Llevat de qualques obres de Rossini i Verdi, tot lo demés comensant per en Ponchielli i acabant per Mas cagni ho llençàrem al foc.

Diuen com a justificació de que al Liceu no s'hi canten òperes bones, que el nostre públic (per públic en aquest cas s'entén els que ocupen la platea del gran teatre), no té el gust educat.

¿Doncs, quan començarem a educar-lo? Abans en els pocs concerts que's donaven s'interpretaven únicament fragments d'òperes insulses. Avui si un concertista, després d'interpretar una sonata de Beethoven, o un nocturn de Chopin, o una fuga de Bach, se despengés amb "El Conde de Luxemburgo" o amb "La Princesa dels Dollars", hi hauria una protesta general, ¿Per qué? Perque el públic que assisteix als concerts, té ja el gust educat.

¿Per qué s'ha obrat aquest miracle? Perque s'ha procurat educar el gust del públic.

¿I qué s'ha fet en aquest sentit en el nostre gran teatre?

Res absolutament. Dues o tres representacions de obres de Wagner, a voltes mai ensajades, i tot el reste de la temporada dedicar-la als músics dolents que son els que mes agraden a n'els que van al Liceu perque vesteix, i perque tenen ocasió de mostrar sense rubor i despreocupadament lo que ningú els hi demana que ensenyin.

Hauríem de emprendre una creuada a favor de la bona música, obligant que fossin arreuconades les obres velles i caduques, fent triomfar el drama líric modern.

No totes per aixó les artistes tenen tan mal gust. La simpática cantatriu Supervia, per ara no ens ha donat res dolent. Ha escullit dos mestres molt venerables: Saint-Saens i Bizet.

Ens ha donat una "Carmen" que ja no's pot demanar més.

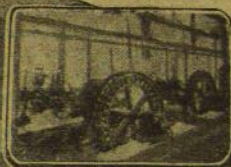
La senyoreta Supervia, es graciosa, té els ulls brillants i negres com la nit, el cos blincadís com una palma i sab sonriure dolçament i plorar amb amargura.

Es una intérprete ideal de la "Carmen" de Bizet. No té molta veu, però té molt gust i molt talent, i aixó es lo que'ns plau de una artista.

Molt bé també el tenor De Muro, que's fa aplaudir per la seva veu robusta i ben timbrada. Com a cantant es notabilíssim; com artista es un xic discutible.

Veurem si aquest any continuarà l'empresa del Liceu, donant obres dolentes. —BEMOL.

Per excés d'original deixem de publicar *Carteria*.

Instal·lacions de
llum i força motriu
montatges de cen-
tral en fàbriques i
tallers.

Teléfono 7510
Instal·lacions gratuïtes
mediant contracta

BARCELONA

REPRODUCCIONS ARTISTIQUES

V. da de Ginés Barbany

FOTOGRAVAT

AUTOTIPIA

TRICOMIA

CROMO-FOTOGRAVAT

Mallorca, 186
BARCELONA

FABRICA DE PELETERIA

JOAQUIM VILÀ

: Especialitat en el Corte de For-
ros de Pells per a Gabans de Se-
nyor i Abrics de Senyora :: S'a-
rreglen tota mena de Pells :: Gust
solidesa i economia :: Especiali-
tat en el corte i confecció de Ca-
pas i Manguitos :: :: :: :: :: :: ::

Mallorca, 236.- (Canfrà Rambla Catalunya)
BARCELONA

Verdadera Ganga

se ven una màquina d'escriure completament nova per
la mitat de son preu, marca Remington, model núm. 10
visible.—Adrés: Redacció de L'HEREU, Balmes, 88

Gustau Weinhausen

Nápoli, 107 (cantonada Ausias March). - Barcelona

DEPOSITARI DE PRIMERAS MARCAS

Màquines de cusí Kayser :: Màquines de fe mitxas Dubied

Màquines pera bordar Schirmer Blau

Màquines de cusí especials pera totes les indústries

Agulles i peçes de cambi a preus econòmics

Hotel Massagué

Carrer de Santa Agna, 22.- Barcelona

L'HEREU :: Setmanari humorístic ::
Sortirà cada divendres

Redacció i Administració: Carrer Balmes, 88, Barcelona

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetes; Semestre, 3 pessetes

Número solt 10 cèntims

MODISTO

CATALUNYA.—M' hauria de donar aquet vestit de l'aparador, perquè amb aquet que porto vaig massa lligada i resulta passat de moda.